

Menno Wigman

Inkt van niks

Gedicht

De Academische Boekengids 42, december 2003, pp. 17.

Ik ken de droefenis van copyrettes,
van holle mannen met vergeelde kranten,
bebrilde moeders met verhuisberichten,

de geur van briefpapieren, bankafschriften,
belastingformulieren, huurcontracten,
die inkt van niks die zegt dat we bestaan.

En ik zag Vinexwijken, pril en doods,
waar mensen roemloos mensen willen lijken,
de straat haast vlekkeloos een straat nabootst.

Wie kopiëren ze? Wie kopieer
ikzelf? Vader, moeder, wereld, DNA,
daar sta je met je stralend eigen naam,

je hoofd vol snugger afgekeken hoop
op rust, promotie, kroost en bankbiljetten.
En ik, die hurkend in mijn canto's woon,

had ik maar iets oorspronkelijks te zeggen.
Licht. Hemel. Liefde. Ziekte. Dood.
Ik ken de droefenis van copyrettes.

Menno Wigman (1966) debuteerde in 1997 met *'s Zomers stinken alle steden* (Bert Bakker, tweede druk 2001). Hij verzorgde het verzameld werk van Nico Slothouwer, en vertaalde werk van o.a. Charles Baudelaire, Gottfried Benn en Rainer Maria Rilke. In 2001 verscheen zijn bundel *Zwart als kaviaar* (Bert Bakker), waarvoor hij datzelfde jaar de Jan Campert-prijs ontving. Gedichten van hem werden o.a. opgenomen in Gerrit Komrijs *In liefde bloeyende* (1998) en *De 100 beste gedichten van 2001* (2002). 'Inkt van niks' is een niet eerder gepubliceerd gedicht.